

For at fremme Udvalgenes Arbejder vil der ikke blive holdt Møde i Tindet i Morgen, og jeg antager heller ikke, at det vil være nødvendigt at holde noget Møde paa Lørdag eller i de første Dage af næste Uge.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om anerkendte Sygekasser.

Lovforslaget findes i Tillæg A Sp. 1855—70.

Lovforslaget fattes under Forhandling.

Bojsen: Det foreliggende Lovforslag staar i en vis naturlig Forbindelse med det Forslag, vi forleden behandlede om Ulykkesforsikringer, og det vilde jo være særdeles ønskeligt, om de i denne Samling kunde blive endelig gennemførte. Jeg maa imidlertid tillade mig at gøre opmærksom paa, at der utvivlsomt i Mellemtiden er fremkommet Forhold, som gør, at en ikke ganske uvæsentlig Ændring bør foregaa ved det foreliggende Lovforslag om Sygekasser. Jeg sigter herved til den ny Fattiglovs Krafttræden, og det Forhold maa utvivlsomt tages under Overvejelse ved denne Sags Behandling, og saa vidt jeg hørte, hentydede den højtærede Indenrigsminister jo ogsaa forleden Dag til det samme. — Maatte jeg først gøre en Bemærkning om dette Princip, som man maatte ønske lagt til Grund for en saadan Lov. Jeg skal da bemærke, at for mig vilde det være et væsentligt Hensyn, at man ikke kom til at gribe mere ind i Sygekasseinstitutionens Frihed og Selvstyre, end det var nødvendigt af Hensyn til det Statsbidrag, man tilsigter at give. Jeg skal straks bemærke, at det forekommer mig, at Regeringens Forslag i denne Henseende gaar noget videre, end det var fornødent, men med end mere Forundring saa vi jo i forrige Samling, at Folketingets Udvalg gik ikke saa ganske lidt videre endnu i Retning af at indskrænke Sygekassernes Selvstyre, end allerede Regeringen var gaaet. Jeg tror, at det, man saar Anledning til at glæde sig ved ved Sygekasseinstitutionen her i Landet, er dens hidtidige sunde og naturlige Udvikling. Der er næppe ret mange Bevægelser her i Landet, der have haft en saa rig Udvikling som Sygekasserne, og der er jo ingen Tvivl om, at de have udviklet sig, naar man vilde sammenligne de enkelte

Kasser indbyrdes, i meget forskellig Retning og have indrettet sig efter eget Tarv og Lejlighed, hvor de findes. Dette tror jeg er rigtigt, og man bør saa lidt som muligt søge at standse dem i denne fri Bevægelse. Skulde der gøres et stort Indgreb i Sygekassernes Frihed, saa burde i alt Fald en saadan Indskrænkning kun kunne løses for et særdeles betydeligt Bidrag fra det offentlige Side og vistnok et Bidrag af en Størrelse, som vi ikke kunne gøre Regning paa at opnaa. Men forholder det sig saa, at man maa være beredt paa at nøjes med et moderat Tilskud fra det offentlige Side, saa er der saa meget mere Anledning til at betone det Synspunkt, at man ikke bør gribe ind i Sygekassernes Selvstyre mere, end det maa anses for at være høist nødvendigt. Ønsket om Ensartethed i en saadan Institution, en vis Uniformering forekommer mig i og for sig ikke at have nogen Interesse. Denne Interesse skal jo kun ligge i de statistiske Oplysninger, som under saadanne Bilkkaar vilde være lettere dels at indhente og dels at sammendrage, men vi ere — forekommer det mig — ofte alt for tilbøjelige til at bringe store Øre paa Statistikkens Alter. Jeg kaster ingenlunde Brag paa denne Videnskab, ingenlunde, den har sin store Betydning og Betydning, men naar virkelige, reelle Hensyn skulle komme til at vige derfor, saa er jeg for mit Vedkommende ikke med dertil. I Forbindelse med denne Betragtning skal jeg gøre opmærksom paa, at det Moment, der er kommet til, siden vi sidst behandlede denne Sag, nemlig Fattiglovens Krafttræden, vil efter min Formenting i høj Grad støtte den Betragtning, at man skal lade Sygekasserne staa saa frit som muligt. Den ny Fattiglov indeholder jo nemlig en Bestemmelse om, at Lægehjælp herefter ikke skal regnes som Fattigunderstøttelse. Der er jo ingen Tvivl om, at denne Bestemmelse vil foranledige, at mange flere, end der hidtil har søgt det offentlige Hjælp i Sygdomstilfælde, ville gøre det herefter. Hvilket Omfang denne Benyttelse af det offentlige Lægehjælp vil faa, vil jo endnu ikke kunne bedømmes, og hvilke Grænser Kommunen i denne Henseende vil drage, vil efterhaanden kun praktisk kunne læres, men at det vil komme til at spille en stor Rolle paa dette Omraade, det er jo vist nok. Og naar man dertil føjer Fattiglovens Bestemmelser om fri Kørsel i Sygdomstilfælde, saa vil man jo ogsaa se, at Kommunens Bidrag til Sygeplejen vil i Kraft af Fattigloven blive ret betydeligt. Jeg vil derfor i og for sig anse det for utilraadeligt, at vi nu ved Lov bestemme et fast, tungent